

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Tjugofjärde kapitlet – i vilket två desperata killar går på krogen

Att supa har sin tid och att vara bakfull har sin tid. Att göra bort sig har sin tid och att ha Ågren har sin tid. Att skita har sin tid och att torka sig i röven har sin tid. Fåfängligheters fåfänglighet! Allt är fåfänglighet!

Jag hade inte Hannas telefonnummer men det var ju inte svårare än att slå upp i telefonkatalogen. Men självklart vågade jag inte ringa. Först ville jag prata med Rudolf. Honom träffade jag inte förrän ett par veckor senare för han hade tagit semester över jul och nyår. Hans psoriasis blev alltid sämre på vintern och därför åkte han på solsemester varje år. – Jag har rätt mycket psoriasis i skrevet och ljumskarna så jag brukar ligga på en nudiststrand, berättade han innan han åkte.

Tydligen blev det bättre om han fick sol på de utsatta områdena.

Jag drog mig för att snacka om tjejer. Det var inte bara med Rudolf. Jag hade aldrig någonsin snackat brudar med någon. Det kändes för privat. Eftersom jag visste att jag inte skulle få den jag var intresserad av så ville jag inte att varken hon eller någon annan skulle få reda på vad jag kände. Rudolf gick ett steg längre.

– Du blir bara kär i tjejer du vet att du inte kan få.

– Det låter ju helt sjukt.

– Då kan du ägna dig åt att vara kär på avstånd och det känns säkert och tryggt för dig.

Det lät ju helt idiotiskt, men intet idiotiskt var mig främmande. Men var det verkligen på det sättet med Hanna? Hade jag känslor för henne bara för att jag visste att det var hopplöst för mig att få henne? Det verkade konstigt i så fall. Vad jag visste hade hon ingen pojkvän.

– Tycker du att jag ska ringa henne?

– Vad kan du ge henne?

– Ingenting. Problem, tänkte jag.

– Se det så här, sa han. Även om hon inte är det minsta intresserad av att träffa dig så måste det åtminstone vara smickrande att bli uppringd.

Att jag var rädd över att ha gjort bort mig på nyårsafton viftade han bara bort.

– Det är du som tror att folk hela tiden tänker det värsta om dig. Men egentligen är det ju bara du själv som är så hård mot dig. Du behöver lära dig att bli din egen bästa kompis.

Jag sa något om att jag var rädd att hon inte skulle tycka att jag var något att ha. Jag var inte snygg, inte vältränad, hade inga pengar och inget jobb. Jag hade ingenting som kunde få någon att bli intresserad av mig.

– Det är där du har fel, sa Rudolf. Kom med här ska jag visa dig någonting.

Vi gick ut i hallen där han hade en stor spegel där man kunde se sig själv i helfigur.

– Kan du ta av dig allt utom kalsongerna?

Okej, det kunde jag väl. Det var ju inte första gången.

– Egentligen ska man göra det här helt naken men det slipper du idag.

– Det var ju skönt.

– Titta på dig själv. Jag vet att det kan vara lite pinsamt, men titta på dig själv och tala om vad du ser. Vad du först fäster dig vid.

– Jag ser att jag är spinkig och blek.

– Märker du att du direkt hittar något som du inte är nöjd med? Vilken kroppsdel är du i stället mest nöjd med?

Fan vilken svår fråga. Jag var väl inte direkt nöjd med någon kroppsdel. Jag synade mig upp och ner. Visst fanns det väl någonting som jag stod ut med att titta på. Men det kändes fånigt att säga det till någon annan. Rudolf kanske inte alls tyckte att det var något särskilt med just den kroppsdel.

– Är det svårt? Det är ovant för dig, eller hur?

– Jo, det är det ju.

– Försök säga en del av din kropp som du är nöjd med.

Jag tittade granskade min kropp en gång till och sedan såg jag mig själv i ögonen. De var blåa. Ibland, som nu, såg de nästan klarblåa ut. Dessutom tyckte jag ibland att jag trots allt kunde se någon slags gnista i ögonen. Hur mycket jag än grubblade och deppade och oroade mig så fanns det kvar en liten gnutta kamplust i ögonen.

– Jag är nöjd med mina ögon, sa jag.

– Bra.

– Jag antar att jag är rätt nöjd med att jag är smal också. Även om jag brukar säga att jag är mager.

– Jättebra.

Jag fick ta på mig igen och vi gick tillbaka in och satte oss.

– Den här övningen får du i läxa. Du ska stå framför spegeln varje dag och titta på dig själv utan att döma. Du ska bara se på dig själv och acceptera att det är så här du ser ut. Målet är att

du ska kunna acceptera dig själv som människa. Både utsidan och insidan. Men ibland är det lättast att börja med det fysiska.

Okej, det kunde jag väl göra.

– Du tycker att du är oattraktiv, men titta på mig. Jag är tjock. Jag har psoriasis. Nu har jag inte sett dig naken, men antagligen har jag mindre snopp än du. Jag är inte snygg. Ändå kan jag faktiskt titta på mig själv i spegeln och tänka att jag är sexig på något sätt. Om jag kan det, så som jag ser ut, varför skulle inte du kunna det?

Där hade han faktiskt en poäng. Erik var till exempel inte heller särskilt snygg. Han hade ölkagge och smulor i skägget men han tvekade inte. Han bara körde på och så var det också han som stod och hånglade på tolvslaget och inte jag.

När jag kom hem drog jag för alla gardiner jag hade och klädde av mig naken och ställde mig framför spegeln i hallen. Jag kunde inte se fötterna och nedersta delen på vaderna men resten syntes. Titta utan att döma. Acceptera att jag såg ut som jag gjorde. Det var svårt. Jag kunde inte se några direkta likheter mellan det jag såg i spegeln och killarna i kalsongreklamerna. Även om jag skulle kunna lära mig att tycka att jag själv var sexig förstod jag inte hur jag skulle kunna övertyga någon annan att tycka likadant. En sak som var bra med att stå naken framför spegeln var att snoppen såg större ut än när jag tittade på den uppifrån. Inte för att den var särskilt stor men det var ingen fågelpitt i alla fall. Om jag bara skulle träna lite så att jag fick lite muskler så kanske jag skulle kunna se riktigt hyfsad ut. Det var något att fundera på. När jag stod där smällde det till i dörren och jag höll på att hoppa upp i taket. Men det var bara brevbäraren som kom med vad jag trodde var den vanliga bunten meningslös reklam. Men på golvet låg faktiskt ett försenat julkort. Det var försett med ett amerikanskt frimärke och var från syrran och hennes familj. Jag satt naken på huk på dörrmattan och tittade på tomten på framsidan och snyftade så högt att jag var rädd för att brevbäraren skulle höra mig.

Jag ringde aldrig Hanna. Det där med att hon borde bli smickrad bara av att jag ringde räckte liksom inte för att få mig att våga lyfta luren. Däremot ringde Erik mig några veckor in på det nya året. Jag förstod inte varför han helt plötsligt hade lust att umgås med mig igen men det gjorde ju inte direkt någonting. Ville jag hänga med ut och ta en öl? Visst, varför inte? Vi kunde väl sitta hemma hos mig och lyssna lite på musik och ladda lite. Jag såg inget hinder, förutom att jag inte hade något att dricka hemma. Systemet hade redan stängt men Erik trodde att han hade något han kunde ta med sig.

– Fan vad här luktar gammal tant, sa han när han kommit innanför dörren.

– Det kan ju bero på att det bodde en gammal tant här innan.

– Men du får ju för fan måla om.

Måla om? Vem pallade göra sånt? Sen kollade han in i köket och fick se sex tomma filmjölkspaket på diskbänken.

– Men för helvete Zeke. Jag hoppas att det aldrig någonsin kommer att se ut så här hemma hos mig.

– Men vad roligt för dig.

– Okej, det här var det enda jag hade hemma.

Han halade upp flaska martini ur en plastpåse.

– Jag bad morsan att köpa vermouth när hon var i Spanien så att jag skulle kunna göra dry martini men så kommer hon hem med två flaskor sån här jävla vaniljmartini.

Gratis var ju, om inte gott så åtminstone billigt, så vi drack vaniljmartini rakt av och grimaserade för varje klunk. Det kändes som om vi var tillbaka på gymnasiet. Bara dricka tills spriten var slut. Inte för att det var gott utan för att bli full. Det var knappt att vi ens blev det, men vi hade lite under västen innan vi drog upp mot Möllan. Stället vi gick in på var knökfullt. Ändå envisades Erik med att det var här vi måste in. Själv tyckte jag att det var idiotiskt att gå in på ett ställe där det enda lediga utrymmet var nere vid dörren.

– Vad ska du ha, skrek Erik i mitt öra.

– Fråga om de har Bass.

– Bärs?

Amen för helvete. Visst, bärs.

– Hur går det med journalistiken?

– Åt helvete.

– Fan Zeke, du är ju bra på att skriva, men du knullas för lite.

– Vad fan snackar du om?

– För att bli bra på att skriva måste man skriva mycket och knulla mycket. Fattar du?

– Nej.

Innan han hann förklara fick han ett ryck och pekade på en tjej i baren.

– Kolla på henne där, hon är hur lätt som helst att ragga upp.

– Varför skulle jag vilja göra det? Hon måste vara tio år yngre än jag. Dessutom ser hon ut att vara dum i huvudet.

– Men för helvete Zeke. Du måste bli mer ödmjuk.

Precis när jag var på väg att förklara ett och annat för honom var det någon som skrek på Erik från ett bord längst in i ena hörnet.

– Men vad fan, det är ju Anna, min gamla kursare.

Vi trängde oss fram till bordet och Erik och den här Anna började prata som fan. Vid samma bord satt en annan tjej och precis som jag glodde hon bara dumt rakt ut i luften. Jag sneglade mot henne, sökte hennes blick, sökte någon form av kontakt men hon satt bara och såg uttråkad ut. Hon verkade vara några år yngre än jag, inte särskilt snygg, klädd i en grå kofta och med håret uppsatt i en trasslig härva uppe på huvudet.

– Antingen försöker jag prata med henne eller också går jag och pissar, tänkte jag.

– Hej, jag heter Zeke, sa jag och sträckte fram handen.

Hon tog min utsträckta hand. Eller snarare, hon höll sin livlösa, slappa hand bredvid min så att jag kunde trycka den. Hon såg så oerhört likgiltig ut att jag tyckte att det var lika bra att dra. Först gick jag på dass och sedan köpte en öl till. Ett tag funderade jag på om jag ändå skulle gå fram till den där tjejen Erik pekat ut innan, men jag sket i det. Jag var inte hennes drömprins, det kunde jag se. Jag kunde lika gärna dra hem. Visserligen var det för sent för att jag skulle kunna få poäng men det här var ändå dödfött. Jag trängde mig tillbaka till hörnet där Erik fortfarande satt kvar med de två tjejerna. Han kunde ta dem bägge två om han hade lust.

– Var fan har du hållit hus? Jag trodde att du hade gått.

– Heter du verkligen Zeke Svarte, frågade Anna.

– Ja.

– Hur kan man heta Svarte i efternamn?

– Det är inte alls svårt.

– Borde man inte uttala Zeke ”siik”?

– Sik är en fisk.

Om polaren var lika jobbig så kunde hon lika gärna fortsätta att hålla käften.

– Linda här är har också gått journalistutbildning, sa Erik.

A fan. Där såg man. Det visade sig att den här Linda var väldigt lätt att prata med. Vi hamnade i världens pressetiska diskussion. En anledning till att det var lätt att prata var att jag inte försökte ragga upp henne. Jag var liksom inte intresserad. Erik och Anna blev mer och mer fulla och då och då lutade sig Anna fram och skrek mig i örat.

– Heter du verkligen Zeke Svarte?

– Vad är det som är så svårt att förstå med det?

– Hur känner du egentligen Erik?

– Bra.

Även Linda blev ganska full och hon försökte hela tiden få mig att dricka mer för hon tyckte att det var pinsamt att hon var mer berusad än jag.

– Vad ska du göra om du inte får något jobb som journalist då, frågade hon.

– Jag ska bli rockstjärna.

– Spelar du i något band?

– Nej.

– Vad spelar du för instrument?

– Inget.

– Så du sjunger då?

– Nej, jag kan inte sjunga. Men det har väl aldrig hindrat någon.

När baren stängde hamnade vi alla fyra på en efterfest hemma hos Annas och Lindas kompis, en finska som såg elak ut.

– Vem är du, frågade hon precis som om jag var en inbrottstjuv.

Det var ju inte precis så att jag kände mig välkommen så jag reste mig och gick och satte mig bredvid Linda.

– Jag hatar desperata killar, sa den elaka finskan, men Anna sa något till henne som jag inte hörde.

– Oj, förlåt Linda, sa hon då.

Varför ”förlåt Linda”? Jag sa inget men tittade på subban med den blick som morsan brukat kalla ”den skitigaste blicken i världen”. Men det var för sent. Nu vågade jag knappt röra mig och ännu mindre säga något till Linda för att inte avslöja mig som en desperat kille. Vilket jag såklart var. Jag var en desperat kille som satt och stirrade på sina tår. Efter en liten stund hörde jag hur Linda suckade bredvid mig.

– Vad är det?

– Jag är så trött, sa hon. Är inte du trött? Jag måste nog vila mig lite.

– Det står en säng i andra rummet, sa jag.

– Kom, sa hon och räckte mig sin hand.

Nu kändes den inte livlös. Nu var den bara mjuk och len. Vi låg säkert i en och en halv timme och hånglade med kläderna på medan idioterna i andra rummet satt och bråkade om något meningslöst. Jag darrade i hela kroppen som om jag hade frossa.

– Fryser du?

– Ja, sa jag, fast jag visste att det inte alls var det. Jag var så jävla spänd och nervös och upphetsad av att ligga där och klämma henne på bröstet. Ändå blev det lite enformigt i längden.

– Kan vi inte sticka härifrån, frågade jag.

– Jag måste ta med mig Anna för vi ska ta taxi tillsammans. Vi bor i samma hus.

Vi stod alla fyra och väntade på att det skulle komma en ledig taxi och plötsligt var jag väldigt osäker igen. Linda stod en bit ifrån mig och verkade låtsas som om vi aldrig hade träffats. Så jag gick fram och tog hennes hand. Plötsligt kysstes vi igen och höll på med det tills en taxi stannade.

– Ska du åka med dem, frågade Erik.

Självklart skulle jag det. Det borde jag fattat men det gjorde jag såklart inte. Jag var inte säker på om Linda ville att jag skulle åka med.

– Jag vet inte. Ska jag det, frågade henne där hon satt i taxin.

– Det får du bestämma.

För varenda man i världen hade det betytt grönt ljus, men för mig var det i bästa fall gult och gult betydde ju stanna nu för tiden. Det vill säga stanna på trottoaren, stanna kvar i samma villrådiga ensamhet.

– Det är kanske bäst att du inte följer med, sa Linda till slut.

I stället för att bli besviken så kände jag mig mest lättad.

– Varför åkte du inte med, frågade jag Erik.

– Anna blev förbannad på mig för något jag sa.

Fan vilka dumskallar vi var.